

begeerten bekend worden bij God." Al uw begeerten. Niet alleen de groote dus; ook de kleine. Niet alleen die, welke de geestelijke aangelegenheden aangaan, maar ook die, welke met het gewone dagelijksche leven in verbinding staan: uw inkomen, uw uitgaven, uw familieleven, uw beroep, uw zaken, uw betrekking, uw kleeding, uw voedsel, kortom *alles*.

Op den getrouwen God, op den onveranderlijken Vader, die de haren uws hoofd heeft geteld en évengoed voor een muschje zorgt als voor een aartsengel, kunt en moogt gij vertrouwen.

J. N. V.

INDRUKKEN

VAN DEN HOOFDREDACTEUR

Onze gestorven vrienden

WE HEBBEN BEHOEFTE, ZOO NU EN DAN AAN onze gestorven vrienden te denken. Vooral op bijzondere dagen komen ze bijzonder voor onze aandacht. Dit is goed en geoorloofd. Goed, want we herinneren ons hun voorbeeld, hun geloof, de uitkomst van hun wandel. Geoorloofd, want de Schrift zelf deelt ons veel over „gestorven vrienden” mee, en wekt ons op, hunner „te gedenken.” Het hooren vertellen over gestorvenen, het lezen van hun levensgeschiedenissen, is daarom zoo bijzonder nuttig, 't Is alsof wij onze gestorvenen dan nog eens bij ons hebben; of we hun stem hooren, en hun handel en wandel zien. Het spoort ons aan, onzen God te danken, die ons zulke „voorgangers” gaf; het drijft ons uit tot gebed om genade tot het navolgen van hun voorbeeld.

Maar verder gaan we dan ook niet.

We gaan niet naar hun graven om hen daar te beweenen. Want we zoeken de levenden niet bij de dooden.

We gaan niet voor hen offeren, om hun heerlijkheid te vermeerderen; ook niet voor hen bidden, alsof er nog iets aan hun eeuwigen toestand zou kunnen veranderd worden. Want we weten het: met den dood is de beslissing voorgoed gevallen.

We willen ook niet trachten met de geesten der afgestorvenen gemeenschap te oefenen, want Gods Woord verbiedt ons ten strengste dit te doen. Niet omdat wij anders onze gestorven vrienden in hun rust zouden storen, maar omdat wij zoodoende met daemonen, met booze geesten in aanraking komen.

En ten slotte: we willen evenmin een „Dopden-Zondag” instellen, om dan gezamenlijk in groote stilte onze geliefde dooden te gedenken, en ze in onzen Heiland te groeten!

Dit laatste is onlangs in Den Haag ingevoerd, in de Duinoordkerk, en wij waarschuwen er tegen, omdat het ons de eerste stap schijnt op den weg, die leidt tot den Allerzielen-dag.

Wat te denken van een uiting als deze, in de Duinoordkerk op den Dooden-Zondag gebezigd:

„Zoodat we aan Jezus vragen, Die onze gestorven vrienden kent, en ons kent, om over te brengen onze eerbiedige groetenis naar de overzijde, en om God voor ons te danken, dat we hebben een triomfeerende en een strijdende kerk, in een eenig verbond.”

Waar in de Schriften vinden we ook maar iets, dat aanleiding geeft tot zulk een uitspraak? Wij worden vermaand, om niet bedroefd te zijn als degenen, die geen hoop hebben, omdat wij weten, dat wij bij Jezus' komst de ontslapenen niet zullen voorkomen. Zij zullen eerst opstaan; hun ziel, die in het Paradijs is, zal vereenigd worden met hun lichaam, dat verheerlijkt zal verrijzen. En dan zullen wij allen te zamen voor altijd met den Heere zijn. Dit zalig oogenblik verwachten wij elken dag; verwachten ook de ontslapenen met verlangen; evenals de Heere Jezus volhardend er naar uitziet. Inmiddels weten wij onze gestorven vrienden in de rust, in de vreugde, „met Christus,” hetgeen zéér verre het beste is. We weten óók, dat ze daar onuitsprekelijke woorden hooren, die het een mensch, die ze zou gehoord hebben, niet geoorloofd is uit te spreken. Paulus, die dit buitengewone voorrecht in of buiten het lichaam heeft gehad, zegt er niets méér van, en heeft nimmer ook maar in het minst gewezen op een begroeten van de gestorven vrienden. Ook Johannes, die over een open deur in den hemel spreekt, geeft alleen een toekomstgezicht te aanschouwen, en rept met geen woord over het wenschelijke van het in den geest, hoe gering dan ook, gemeenschap oefenen met de dooden in Christus. Zij beiden wijzen ons op het heerlijk lot der ontslapenen, nu en in de toekomst, maar richten dan onzen blik op Jezus, het Voorwerp des geloofs.

Laten we dan niet aan deze herdenking meedoen. Want niet alleen is er iets ziekelijks in; wat meer zegt: iets, dat tegen den geest der Schrift ingaat; maar er zit ook het niet denkbeeldige gevaar achter van de verroomsching van het Protestantisme.

„GIJ ZULT MIJ EEREN!”

Almachtige Vader, in eeuwige sferen,
Naar mensch'lijk begrip onbereikbaar voor 't oog!...
Gij hoort het afhank'lijk gebed Uwer kinderen:
Een draadloos contact van deez' aard naar omhoog.

Gij hoordet ook mijn en zooveler gebeden,
Gebracht voor Uw troon. U alléén zij de dank! —
Vervorm nu tot jub'lende tonen de woorden,
In zwakheid gezongen, zoo schamel van klank.

't Is vreugde U te danken, een weelde U te prijzen!
En — wond're gedachte — Gij wenscht onzen lof.
Gij — eeuwig bezongen door eng'lenmyriaden —
Aanvaardt blij den dank der bewoners van 't stof!

Eenmaal, als de geest uit haar sterf'lijk omkleedsel
Zich rept naar den hemel, op Godd'lijk gebod,
Zal zuiver doortrillen, de aeolen doorklinken,
Het eeuwige danklied van menschen tot God!

E. v. O.

GEDACHTEN

Wij tellen onze zegeningen te weinig. Wij vergeten te veel van 's Heeren weldadigheden aan ons en de onzen bewezen. Dit is niet maar een nalatigheid, die gering geacht kan worden, maar het is een zonde, die zich wreekt aan het leven onzer ziel. Wij moeten zóó leven in de herinnering aan de liefde en de hulp des Heeren, dat wij den moed niet hebben te twijfelen, of Hij ook in het vervolg alles wél maken zal.

Iedere nieuwe dag zij ons als een nieuw levensbegin. Des morgens dus terstond naar de Levensbron: eerst naar het Licht en dan de duisternis tegemoet; eerst naar de Kracht, en dan naar den strijd; eerst naar den Helper, en dan naar den nood. Dit is het geheim van een rustig, een moedig, een overwinnend leven.

IN DEN GREEP VAN MAMMON

DOOR L. PENNING

ALS DE DORPERS „HET HUIS VAN GELUK” passeerden, dan zeiden ze: „Daar woont een gelukkig man en een gelukkig gezin,” en dat was ook zoo. Groot was het geluk, dat daar woonde. Maar er is geen huis zonder kruis, en Randijk had ook zijn kruis. Hij begreep het al lang, en gediensstige geesten hadden de vriendelijkheid, het nog wat aan te dikken, dat Otto Noordanus een oog had geslagen op Nellie, en dat Nellie hem genegen was.

Het was de oude geschiedenis, die zich telkens in